

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **M. L.**, narozeného dne ...,
bytem M. 903, R.

proti
žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí,**
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. MZP/2019/500/457

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. MZP/2019/500/457 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, ze dne 19. 12. 2018, č. j. ČIŽP/41/2018/15348 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci podle ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o ČIŽP“), uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč za ohrožení životního

prostředí v lesích, neboť protiprávním jednáním žalobce došlo k neoprávněnému používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán I. stupně excesivně aplikoval ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ČIŽP, neboť předmětné ustanovení umožňuje sankcionovat pouze odlišné hospodářské využití lesní půdy, tedy dle citovaného ustanovení nemůže být lesní půda využívána pro jiné účely než pro plnění funkce lesa. Žalovaný excesivně vyložil právní normu, když jejím užitím žalobce sankcionoval za ohrožení životního prostředí a neoprávněné navezení a deponaci odpadu. Tato oblast je regulována ve zcela jiném právním předpise, a to v zákoně č. 158/2001 Sb., o odpadech a změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci již za jednání spočívající v neoprávněném nakládání s odpadem, resp. jeho ukládání na nepřislušný pozemek, byla dne 25. 5. 2016 pravomocně udělena pokuta ve výši 80 000 Kč ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ČIŽP/41/00H/SR01/162087, přičemž tato pokuta byla řádně uhrazena. V obou případech je žalobci kladeno za vinu, že na lesním pozemku byl deponován odpad. Žalobce se domnívá, že předchozí pravomocné rozhodnutí založilo ve vztahu k nyní posuzovanému rozhodnutí překážku *res administrata*, tedy překážku věci pravomocně rozhodnuté.
3. Dále se žalobce domnívá, že správní orgány nesprávně posoudily kritéria ustanovení § 5 odst. 5 zákona o ČIŽP, když při určení výše pokuty dostatečně nepřihlédly zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Žalovaný vycházel ze zjištění správního orgánu I. stupně, který konstatoval, že k protiprávnímu jednání ze stran žalobce mělo docházet v období od května 2006 do 3. 12. 2015, kdy u žalobce byla provedena kontrola. Žalobce se domnívá, že správní orgán I. stupně dostatečně nepodložil a neprokázal, že k zavážení docházelo již od května 2006 do roku 2010. Existenci zavezeného odpadu v tomto sporném období dovozuje pouze nepřímě, na základě vzniku dílčího rozdílu v barvě v ortofotomapách. Zavážení odpadu bylo realizováno pouze v období od roku 2010 do prosince 2015, proto výše pokuty neodpovídá reálné a prokázané době, po kterou existoval protiprávní stav.
4. Žalobce dále konstatoval, že správní orgány při stanovení výše pokuty dostatečně nereflektovaly, že ze strany žalobce došlo k rekultivaci pozemku. Žalobce odkazuje na závěry znaleckého posudku č. 126/3/2016, ze dne 25. 9. 2016, vypracovaného doc. Ing. P. R., CSc., ze kterých plyne, že v důsledku zavezení pozemku žalobcem a jeho zalesněním došlo k vytvoření podmínek pro zlepšení krajinného segmentu, což vedlo k celkovému zlepšení situace v kvalitě životního prostředí. Žalobce upozornil, že s rekultivací pozemku započal již před zahájením správního řízení, proto toto jeho jednání mělo být správními orgány při úvahách o výši sankce rovněž zohledněno jako polehčující okolnost.
5. Žalobce správními orgány vytýká, že nesprávně vyhodnotili námitku likvidačního charakteru pokuty s odkazem na invalidní důchod žalobce, majetkové poměry manželky žalobce a hodnotu jeho nemovitého majetku.
6. Žalobce předložil správními orgány řadu podkladů, neboť si je vědom skutečnosti, že záleží zejména na účastníkovi, zda se aktivně zasadí o to, aby pro něj uložená pokuta

neměla likvidační charakter. Předně žalobce uvedl, že mu byla ke dni 21. 10. 2014 zjištěna invalidita prvního stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce je schopen od roku 2014 vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti, došlo k poklesu jeho pracovní schopnosti celkově o 20%. Na základě posudku o invaliditě ze dne 30. 5. 2019 je žalobce schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen v malém rozsahu a intenzitě vzhledem k jeho dlouhodobému nepříznivému stavu, k poklesu jeho pracovní schopnosti došlo celkově o 35%. Jeho invalidní důchod činí 6 854 Kč měsíčně. Výše uložené pokuty jednoznačně přesahuje možnosti žalobce uhradit pokutu ze svých běžných příjmů a žalobce ji považuje za mimořádně a bezprecedentně vysokou. Pokuta ve výši 100 000 Kč byla ze strany správního orgánu uložena již jeho manželce, tj. druhému spoluvlastníkovi předmětných pozemků.

7. Jak již bylo zmíněno výše, žalobci již byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za neoprávněné nakládání s odpadem, tedy pokuty postihující žalobce a jeho rodinu v součtu dosahují výše 1 180 000 Kč. Manželka žalobce také pobírá pouze invalidní důchod ve výši 5 952 Kč měsíčně. Žalovaný nesprávně vyhodnotil přiměřenost pokuty pouhým odkazem na existenci nemovitého majetku, jehož je žalobce spoluvlastníkem, ale neučinil ve vztahu k nemovitému majetku žádný odhad jeho hodnoty. Žalobce dokládá výpisy z katastru nemovitostí, kde drtivá většina pozemků, které žalobce v současné době spoluvlastní, jsou součástí zemědělského půdního fondu (druh pozemku orná půda). Podle zjištění žalobce se současná tržní hodnota za jeden m² orné půdy v dané lokalitě pohybuje průměrně v rozmezí 20 až 30 Kč, zatímco správní orgán I. stupně se spekulativně domnívá, že předmětné pozemky mohou v budoucnu sloužit jako stavební parcely. Podle názoru žalobce správnímu orgánu I. stupně nepřísluší provádět hodnocení nemovitého majetku, nedisponuje k tomu potřebnými znalostmi a kompetencemi.
8. Uložená pokuta má pro žalobce likvidační charakter, je absolutně nepřiměřená jeho osobním i majetkovým poměrům, a je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost, a zakládá reálné riziko, že se žalobce i jeho rodina, na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.
9. Dále se žalobce domnívá, že správní orgán I. stupně porušil zásadu legitimního očekávání, když pokuta, která mu byla uložena, je excesem v jeho rozhodovací praxi. Porušení zásady legitimního očekávání se žalobce snaží prokázat tím, že předložil seznam rozhodnutí správního orgánu s výší jednotlivých pokut ukládaných za spáchání totožného správního deliktu, kde byly účastníkům uloženy výrazně nižší pokuty. Žalobce je přesvědčen o tom, že uložená sankce neporušuje pouze zásadu legitimního očekávání, nýbrž i zásadu rovnosti a individualizace sankce, a jde o snahu udělat z žalobce exemplární příklad.
10. Žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, eventuálně, aby byla snížena pokuta uložená rozhodnutím žalovaného snížena na částku 120 000 Kč, což je výše, která podle názoru žalobce koresponduje s předchozí ustálenou rozhodovací praxí správního orgánu I. stupně i žalovaného a jeví se jako přiměřená ve vztahu k porušení právní povinnosti.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě ze dne 25. 10. 2019 uvedl, že navrhuje žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou. Trvá na správnosti i zákonnosti napadeného rozhodnutí a neztotožňuje se s žalobcovým hodnocením ustanovení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, neboť má za to, že uvedené ustanovení míří i k odlišnému používání lesní půdy, než k jiným hospodářským účelům. Uvedené ustanovení cílí na jakékoliv použití lesní půdy k účelům odlišným od plnění funkce lesa, kterým je bezpochyby i zábor lesní půdy, ať již navázkou odpadu, výstavbou, terénními úpravami či jinou činností nehospodářského charakteru.
12. Žalovaný se domnívá, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval dobou trvajícího přestupku, kdy shromáždil dostatek podkladů, ze kterých má za prokázanou celou uvedenou dobu trvání protiprávního jednání. Žalovaný se domnívá, že pokud žalobce s manželkou zalesňoval předmětné pozemky, jednalo se pouze o plnění povinnosti plynoucí z ustanovení § 31 odst. 6 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů.
13. Také otázkou likvidačního účinku pokuty se správní orgány dostatečně zabývaly v obou svých rozhodnutích, provedly rozbor dokumentů předložených žalobcem a celé jeho majetkové situace. Pokutu žalobce nelze dávat do přímé souvislosti s pokutou, která byla v souvislosti s projednávaným případem uložena inspekcí manželce žalobce. Uložená pokuta je zcela v mantinelech správního uvážení, je uložena ve výši 20 % z celkové možné výše trestu a v kontextu ustálené rozhodovací praxe inspekce. Příklady uváděné žalobcem jsou odlišné co do lokality, rozlohy záboru a jeho způsobu, délky trvání protiprávního jednání či cenové hladiny v době uložení pokuty.
14. Závěrem svého vyjádření žalovaný doplnil, že žalobcem vznesená otázka delšího časového odstupu od ukončení protiprávního jednání nemůže mít vliv na případné využití moderačního práva správním soudem.

Průběh řízení před správními orgány

15. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
16. Dne 3. 12. 2015 byla provedena kontrola na lesním pozemku p. č. x v k. ú. x, který byl ke dni kontroly ve vlastnictví žalobce a jeho manželky. Při kontrole bylo zjištěno, že na předmětném lesním pozemku nachází rozsáhlá deponie odpadu tvořena stavební sutí (cihly, dlaždice, kusy betonu, rozměrné kameny apod.) a výkopovou zeminou. Místy byly zjištěny i kusy asfaltu. Protiprávní činnost žalobce byla zjištěna na celkové ploše 5 700 m², přičemž dva z dotčených pozemků nebyly ve vlastnictví žalobce. Žalobci byl dne 22. 12. 2015 doručen vyhotovený protokol z kontroly, č. j. ČIŽP/41/OOL/1516804.001/15/PJI, na který žalobce reagoval přípisem nazvaným jako „Námitky“.
17. Na základě provedené kontroly a shromážděných materiálů byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, neboť protiprávním jednáním žalobce došlo k neoprávněnému používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů.
18. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím ze dne 3. 7. 2019, č. j. MZP/2019/500/457, tak, že

odvolání bylo zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí České inspekce životního prostředí bylo potvrzeno.

Řízení před soudem

19. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť je jejích rozsahem vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), po posouzení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
20. Podle § 4 písm. a) zákona o ČIŽP v relevantním znění inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právníkům nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně používají lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů.
21. Podle § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP v relevantním znění inspekce při určení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Posouzení důvodnosti uplatněných žalobních bodů

22. Soud se pečlivě zabýval námitkou nesprávného právního posouzení věci. Ustanovení § 4 odst. a) zákona o ČIŽP říká, že pokuta bude uložena tomu, kdo „svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně použije půdu k jiným účelům než pro plnění funkce lesa.“ K tomu soud uvádí, že účelem této zákonné ochrany lesní půdy je skutečnost, že půda tvoří nenahraditelnou složku lesního ekosystému, která je nositelem všech funkcí lesa, lesní půda má nenahraditelné, specifické minerální, fyzikální, chemické a biologické vlastnosti. Toto ustanovení vůbec nezmiňuje „hospodářské využití lesa“, jak uvádí žalobce, ale naopak cílí na jakékoliv jiné použití lesní půdy k účelům odlišným od funkce lesa. Neoprávněným použitím lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkce lesů, tj. v tomto případě jejím použitím pro uložení odpadní výkopové zeminy se stavebním odpadem, došlo k omezení plnění celospolečenských funkcí lesa, a tedy k ohrožení životního prostředí v lesích.
23. V předcházejícím správním řízení byl žalobce pravomocně sankcionován za správní delikt podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, spočívající v tom, že odpad žalobce ukládal v místě, které k ukládání odpadu nebylo určené, tj. žalobce by byl tímto postihnut, i kdyby odpad ukládal na pozemky, které neslouží k plnění funkce lesa. Oproti nynějšímu posuzovanému jednání, je objektem tohoto správního deliktu regulace nakládání s odpady v místech k tomu neurčených, zájem na zajištění pořádku na úseku nakládání s odpady a podobně, což je hlavním důvodem, proč předchozí pravomocné rozhodnutí nezaložilo ve vztahu k projednávané věci překážku *res administrata*. Nadto byl na tuto skutečnost žalobce výslovně upozorněn právě ve zmiňovaném předcházejícím správním řízení vedeném pod sp. zn. ČIŽP/41/00H/SR01/162087, kdy v rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016 správní orgán I. stupně mimo jiné výslovně uvádí, že žalobce rovněž porušil povinnosti vyplývající

z právních předpisů na úseku ochrany lesa, o čemž s ním bude vedeno samostatné řízení (nynější projednávaná věc).

24. K námitce nesprávného posouzení doby trvání protiprávního jednání je nutno uvést, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí podrobně věnoval popisu vývoji předmětných pozemků. Z podkladů založených ve spise, zejména leteckých ortofotomap, vyplývá, že ke zřejmým změnám pozemku docházelo již od roku 2006. Na snímcích z roku 2003 a 2005 je vidět souvislý lesní porost, zatímco na snímku z roku 2006 je patrné navážení odpadu na cípu pozemku a je také znatelnější vyježděná přístupová komunikace. Je možné, že v širším okolí lze obecně zaznamenat úbytek zeleně, jak tvrdí žalobce, nicméně nikoliv v takovém rozsahu, aby jím bylo možné vysvětlit barevné změny při porovnání snímků z roku 2003, 2005 a 2006. Navážka je prokazatelná především z barvy výkopové zeminy, když se v průběhu dalších roků zavážka rozšiřovala severovýchodním směrem, jak je vidět z leteckých snímků z dalších let, konkrétně ze snímků z roku 2008 a 2010.
25. Dalším nepřímým důkazem je potom vyjádření Městského úřadu Rakovník, odboru životního prostředí, č. j. OŽP 1909/2006 ze dne 21. 4. 2006, které bylo vydáno v reakci na žádost žalobce o zasypaní dotčených pozemků. Dále bylo zjištěno, že žalobce je registrován jako podnikající fyzická osoba v Živnostenském rejstříku a ve veřejné části rejstříku lze nalézt, že předmětný lesní pozemek byl veden jako „Provozovna k předmětu podnikání“. K zahájení provozování došlo dne 4. 1. 2006. Správní orgán se také podrobně zabýval výpočtem z oficiální evidence navozeného odpadu, a konstatoval, že skutečně navezený odpad by nemohl pocházet pouze z období od roku 2010 do roku 2015, jak tvrdí žalobce. Žalobce veškerá tvrzení žalovaného i správního orgánu I. stupně sice rozporuje, ale na podporu svých tvrzení nedokládá žádný důkaz. Soud proto tuto námitku jako nedůvodnou zamítl.
26. Neobstojí ani námitka žalobce ohledně rekultivace. Žalobce ve své námitce odkazuje na znalecký posudek č. 126/3/2016, ze dne 25. 9. 2016, vyhotovený doc. Ing. P. R., CSc., ze kterého plyne, že v důsledku zavezení pozemku a jeho zalesnění došlo k vytvoření podmínek pro zlepšení krajinného segmentu, což dále vedlo k celkovému zlepšení v kvalitě životního prostředí. Správní orgán I. stupně se uvedeným posudkem pečlivě zabýval ve svém rozhodnutí (str. 11 – 15) a shledal jej jako neobjektivní a účelový. Nynější dopady rekultivace, kterou na pozemku provedl žalobce se svou manželkou, popisuje pouze zevrubně.
27. Podle ustanovení § 31 odst. 6 lesního zákona musí být holina na lesních pozemcích zalesněna do dvou let a lesní porosty na ní zajištěny do sedmi let od jejího vzniku; v odůvodněných případech může orgán státní správy lesů při schvalování plánu nebo při zpracování osnovy nebo na žádost vlastníka lesa povolit lhůtu delší. Vzhledem k tomu, po jak dlouhou dobu se žalobce dopouštěl protiprávního jednání mající výrazný vliv na dotčený les, soud se přiklání k názoru žalovaného, že pokud žalobce zalesňoval předmětné pozemky, jednalo se pouze o plnění povinnosti plynoucí z ustanovení § 31 odst. 6 lesního zákona, což nelze brát za polehčující okolnost. Je třeba si uvědomit a zdůraznit, že je teprve otázkou času, kdy se povede zahladit tak dlouhodobý zásah do lesních pozemků, jaký provedl žalobce, a který měl za následek i změnu modelace původního terénu.

28. Soud se dále zabýval námitkou nesprávného posouzení likvidačního charakteru pokuty ve vztahu k majetkovým poměrům žalobce, potažmo rodiny žalobce. Žalobce doložil podklady pro své tvrzení ohledně pobírání invalidního důchodu v měsíční výši 6 854 Kč, a dále dokumenty vztahující se k nemovitému majetku žalobce.
29. Zde je potřeba uvést, že měsíční pravidelné příjmy jsou jen jedním z ukazatelů, které vypovídají o osobní a majetkové situaci žalobce. V posuzované věci lze důvodně pochybovat o tom, že jediným majetkem žalobce je jeho invalidní důchod ve shora uvedené výši, když správní orgány měly k dispozici daňová přiznání, z nichž jsou patrné i příjmy z podnikatelské činnosti. Žalobce je společně s manželkou vlastníkem řady nemovitých věcí, a ve vztahu k nim uvádí, že většina pozemků jsou dle katastru nemovitostí vedena jako orná půda, přičemž jejich aktuální hodnota se pohybuje okolo částky 20 až 30 Kč za jeden m². Z výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že jako orná půda jsou zapsány pouze pozemky č. p. x, x, x a x, zapsané v k. ú. x o celkové plošné výměře 3 768 m², tedy necelá polovina nemovitostí, které žalobce spoluvlastnil. Ostatní pozemky jsou zaevidovány jako ostatní plocha či zahrada.
30. Žalobce na jedné straně namítá, že správní orgán I. stupně neučinil o nemovitém majetku žádný odhad hodnoty, ale zároveň v dalším odstavci uvádí, že správní orgán I. stupně spekulativně hodnotil jeho nemovitý majetek, k čemuž nemá dostatečné kompetence. Soud uvádí, že je nutné zde vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů. Pokud žalobce rozporuje zkoumání hodnoty jeho majetku, v takovém případě mu nic nebránilo, aby sám doložil hodnotu nemovitostí, jejichž je spoluvlastníkem, případně mohl uvést, zda existují nějaké okolnosti, které mu brání v dispozici s majetkem.
31. Soud zde opětovně konstatuje, že se jednalo o velmi závažné protiprávní jednání, a žalovaný spolu se správním orgánem I. stupně proto neporušili ani zásadu proporcionality, neboť přijaté řešení (tj. výše uložené pokuty) odpovídá skutkově významným okolnostem daného případu. Výše ukládané pokuty není takového charakteru, aby působila likvidačně, ale zároveň postih má být pro žalobce citelný, aby se v budoucnu dalšího protiprávního jednání vyvaroval. Žalobce nadto po pravomocném rozhodnutí mohl požádat o posečkáni s úhradou pokuty, či o rozložení úhrady pokuty na splátky, což neučinil.
32. K námitce porušení zásady legitimního očekávání soud uvádí, že zásada legitimního očekávání není zásadou absolutní, a například při ukládání sankce může být převážena zásadou legality či zásadou účelnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 6Ads 84/2012 – 48, dostupný na www.nssoud.cz).
33. Při určení výše pokuty správní orgán I. stupně přihlédl zejména k trvání a závažnosti protiprávního jednání. Žalobce zavázal lesní porost odpadem, konkrétně stavebním materiálem (např. cihly, dlaždice, kusy betonu) a výkopovou zeminou, přičemž nebyl brán žádný zřetel na platné právní předpisy a možný dopad na životní prostředí.
34. Žalobce v žalobě poukazuje například na rozhodnutí, kdy *“účastník řízení neoprávněně používal lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa tím, že období od 12/2008 do 02/2019 prováděl terénní úpravy na ploše 0,38 ha,”* nebo *„...účastník ohrozil životní prostředí v lesích tím, že v rámci nepovolených terénních úprav jako vlastník pozemku dal pokyn umístit na lesní pozemek v období konce roku 2010 navážku –*

výkopovou zeminu určenou k překrytí komunálního odpadu na sousedních lesních pozemcích, kamení a komunální odpad, čímž došlo k překrytí plochy cca 2 179 m².

35. Městský soud v Praze připomíná, že žalobce se posuzovaného jednání dopouštěl po dobu více než devíti a půl let, nikoliv v řádech měsíců, proto nelze jeho jednání posuzovat ve vztahu k uvedeným příkladům. Významný je i plošný rozsah, na kterém se nacházela nelegální skládka odpadu. Žalobce nechal navézt a deponovat na lesní pozemky odpad - výkopovou zeminu spolu se stavebním odpadem na celkové ploše **5 700 m², tedy na ploše 0,57 ha**. Dva z navážkou dotčených pozemků dokonce nebyla ani ve vlastnictví žalobce. Uvedené uložené pokuty proto dle názoru soudu nelze ve vztahu k nyní projednávanému případu posuzovat.
36. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná sazba, kterou byl žalobce ohrožen, byla ve své horní hranici až do výše 5 000 000 Kč. Sankci přitom správní orgán I. stupně uložil ve výši, která představuje 20% z této maximální možné výše, tedy v jedné pětině uváděné sazby. Ve vztahu k rozhodnutím, na která poukazuje žalobce, soud uvádí, že výše stanovená sankce vychází z posouzení individuálních okolností tohoto konkrétního případu. Příklady uváděné žalobcem jsou odlišné co do lokality, rozlohy záboru a jeho způsobu, délky trvání protiprávního jednání i cenové hladiny v době uložení pokuty. Námitka, že správní orgány ignorovaly při uložení pokuty žalobci svou dosavadní praxi, není proto důvodná.

Závěr a náklady řízení

37. Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou, proto ji z důvodů shora uvedených zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Žalobce v podané žalobě požádal, aby soud – nenalezne-li důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí – od uložení pokuty upustil nebo výši pokuty snížil.
39. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
40. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, moderace uložené sankce soudem přichází v úvahu pouze tehdy, je-li uložena pokuta zjevně nepřiměřená. K takovému závěru ale v nyní posuzované věci soud nedospěl, pokuta ve zjevně nepřiměřené výši uložena nebyla, její výše odpovídá předmětnému porušení zákona. Zákonem stanovené podmínky pro moderaci nepřiměřené výše trestu soudem tak nebyly splněny.
41. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2019
Bedřich

Mgr. Marek

předseda senátu